

WOMEN* BREAKING BORDERS

Frauen durchbrechen Grenzen

15 Jahre WIE – Wie immer wird es laut!

زنان مرزها را در هم می شکنند

۱۵ سال «ما»

مانند همیشه با صدایی بلند و رسا

زنان در تبعید، دوستان و خواهرانشان، یک کنفرانس برگزار می کنند.

زمان: ۲۱ و ۲۲ تا ۲۴ سپتامبر ۲۰۱۷

محل: شهر برلین- بنیاد رزا لکزامبورگ - میدان فرانس مه رینگ پلاک ۱-

کُد پستی ۱۰۲۲۳

Berlin-Rosa Luxemburg Stiftung | Franz-Mehring-Platz 1 | 10243

امسال نیز صدای اعتراض زنان پناهجو بلند است و می خواهند کنفرانسی تحت شعار «زنان مرزها را در هم می کوبند»، برگزار کنند. برگزاری این کنفرانس را ما پس از نشست و گردهم آیی «تور مسافرتی» مان با اتوبوس در سال پیش (۲۰۱۶)، در دستور کار مان گذاشتیم. در این نشست زنان در تبعید و زنان پناهجو از تمام ایالت های آلمان در شبکه ی زنان و گروههای گوناگون زنان که با زنان پناهجو همکاری می کنند، شرکت داشتند. بعنوان زن، ما همگی تحت تبعیض جنسیتی و نژادپرستانه (سکسیسم و راسیسم) هستیم. ما همگی، پس از طی کردن مسافتی خطرناک و طولانی و بلاخره زنده ماندن و عاقبت نیز با رسیدن به داخل مرزهای اروپا، اما کماکان تحت ستم های گوناگون قرار داریم. بعنوان زنان پناهجو، ما کماکان اما پشت مرزهای درونی و بیرونی قرار داریم. پس از رسیدن به آلمان و تقاضای پناهندگی، ما فکر کردیم که در امنیت خواهیم بود و می توانیم عاقبت زندگی مان را ساخته و سرنوشتمان را اینبار بدست خودمان بگیریم. اما به فوریت، زندگی ما با دیپورت و اخراج اجباری از آلمان مورد تهدید قرار گرفت. در واقع ما هیچگونه شانسی برای ماندن نداریم اگر در چارچوب قراردادی «ب-آ-ام-اف» بعنوان "پناهجوی مشروع و قانونی" نباشیم.

از نظر ما، زنان برای ماندن مشروعیت قانونی دارند. همه ی زنان! از نظر سیاستمداران آلمان، بحران زیست محیطی و بحران اقتصادی، دلیل قانع کننده ای برای فرار نیست!

جنگ و یا مبارزات مدنی و فعالیت خیابانی و محلی در کشور مبدا، دلایل قانع کننده برای دریافت اقامت نیست!

طبق نظر سیاستمداران آلمان، خشونت سیستماتیک و روزمره ی جنسیتی، تجاوز و مشکلات خاص جنسیتی در کشور مبدا، دلیل کافی و مشروعیت قانونی برای ماندن نمی باشد!

تبعیض مضاعف علیه ما زنان، زندگی ما را بطور روزمره دشوار و سخت کرده، بطوری که در نتیجه ی آن، ما با اعصاب در هم ریخته (اشترس) و افسردگی عمیق (دیپرسیون) و تراما و نهایتش خودکشی، دست و پنجه نرم می کنیم.

اهداف کنفرانس ما:

- خارج از مرزهای موجود، شبکه‌ی ارتباطی خود را گسترده و محکمتر کنیم.
- توانمند سازی زنان، شکستن مرزهای جنسیتی و نژادی
- استراتژی مشترک بیابیم، تا بتوانیم از مرزهایمان بیرون رفته و بر آنها غلبه کنیم.
- بطور مثال جلوگیری از «دیپورت و اخراج اجباری» و یا برچیدن «سیستم زندگی اجباری در خوابگاههای پناهجویی» و غیره
- بسط گفتمان سیاسی دلایل فرار
- ایجاد فضایی برای مسائل خاص «زنان پناهجو و فراری»، فرا رفتن از مرزهای قراردادی تا بتوانیم تمام خلاقیت مان را در جهت تقویت همبستگی مان استفاده کنیم.

در حین کنفرانس ما می خواهیم راه هایی مشترک بیابیم تا بتوانیم مرزهای نژادپرستانه و جنسیتی را در هم بشکنیم. مرزهایی مرئی یا نامرئی، مرزهایی که جامعه با بی اعتناعی آنها نادیده انگاشته، خود را به ندیدن آنها می زند و از آن روی برمی گرداند، چرا که آن را مشکل و مسئله‌ی "اقلیتی قلیل" می پندارد. مرزهایی که مرزهای فرهنگی و "طبیعی" قلمداد می شوند که در مغز های ما موجودند. ما برای برداشتن این سد ها و مرزهای بیرونی و "درونی کرده"، نیاز به همبستگی داریم.

بیابیم ثابت کنیم که هیچ مرزی (سترگ، بلند یا عمیق) نخواهد توانست دوام بیاورد و هیچ سدی (سترگ یا بلند) نخواهد شکست، اگر ما با همبستگی خود و با همدستی، برای نابودی آن اقدام کنیم.

در کارگروهها و ورکشاپهای گوناگون موضوعات زیر مورد بحث و گفتگو قرار می گیرند:

- دیپورت- اخراج اجباری (برای چه می خواهند ما را دیپورت کنند؟!)
- تاریخچه ی جنبش زنان ("آیا ممکن است تجربه ی مبارزات گذشته، به درد ما زنان بخورد؟" مبارزات گذشته و جاری جنبش فمینیستی)
- تاثیرات محدودتر و مشکل تر کردن قانون پناهجویی (تاثیرات قوانین جدید بر اقامت ما؟)
- تبعیض ها و محدودیت های سیستم بهداشت و درمان و حق داشتن بیمه و خدمات درمانی
- استراتژی داشتن کار و شغل (بازار کار)
- چگونه می توانیم در برابر خشونت جنسیتی از خود دفاع کنیم؟
- به من ماهی گیری یاد بده، بجای ماهی دادن! (انتقادی به کمکها و حمایتهای جاری)
- سیستم هایم و خوابگاههای پناهجویی، بدلیل ایجاد جدایی و ایزوله کردن پناهجویان از مردم کشور میزبان تاسیس شده است. ما بعنوان زنان پناهجو باید این سیستم را در هم کسته و نابود کنیم. (نه، به زندگی در هایم)